

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Henčekovej, PhD. a členov senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a JUDr. Milana Moravu, v právnej veci žalobcu: **I. M.**, bytom D., právne zastúpený JUDr. I. I., advokátom, AK so sídlom M. proti žalovanému: **Krajské riaditeľstvo PZ SR v Žiline, Krajský dopravný inšpektorát**, so sídlom Kuzmányho č. 26, Žilina o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. k. KRP-KDI-SK-59/2010 zo dňa 5.5.2010, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 20S/75/2010-39 zo dňa 26.10.2010, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k. 20S/75/2010-39 zo dňa 26. októbra 2010 **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Žiline podľa § 250j ods. 2 písm. c/ OSP v spojení s § 250j ods. 3 OSP zrušil rozhodnutie Krajského riaditeľstva PZ, Krajského dopravného inšpektorátu Žilina, č. KRP-KDI-SK-59/2010 zo dňa 5.5.2010 a vec vrátil žalovanému správne mu orgánu na ďalšie konanie. O trovách konania rozhodol tak, že zaviazal žalovaného zaplatiť na účet právneho zástupcu žalobcu trovy konania vo výške 269,18 Eur do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia.

Žalovaný vyššie označeným rozhodnutím zmenil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu tak, že výrok o priestupku znie: „Okresný dopravný inšpektorát OR PZ v Dolnom Kubíne ako správny orgán príslušný na prejednanie priestupkov proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 54 zák. č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 372/1990 Zb.) rozhodol, že obvinený z priestupku I. M. dňa 4.12.2008 v čase o 22.45 hod. viedol osobné motorové vozidlo zn. Peugeot 309, ev. č. DK-309 AJ po ceste I. triedy č. 70 v smere od Dolného Kubína do obce Párnica, pričom v obci Istebné v km 11.35 v ostrej pravotočivej zákrute, v dôsledku neprispôsobenia jazdy, stavu a povahy vozovky nezvládol vedenie vozidla, so svojim vozidlom prešiel do protismeru, kde bezprostredne ohrozil vodiča vozidla VW Golf, ev. č. DK-705 AT, ktoré v tom čase viedol vodič M. S. a následne zišiel s vozidlom z cesty do priekopy po pravej strane v smere jazdy. Menovaný bol vyzvaný, aby sa podrobil vyšetreniu na zistenie požitia alkoholu do elektronického prístroja Alcotest 7410 Dräger, čo následne odmietol, ďalej nemal pri sebe doklady potrebné na vedenie a prevádzku motorového vozidla. K zraneniu osôb nedošlo. Týmto svojim konaním I. M. porušil § 3 ods. 2 písm. a), c), § 4 ods. 2 písm. b), c) zák. č. 315/1996 Z.z. v znení neskorších predpisov a uznáva sa vinným zo spáchania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. f), k), 1) zák. č. 372/1990 Zb. v znení účinnom do 31.1.2009. Podľa § 22 ods. 2 sa mu ukladá pokuta vo výške 232,- € a zákaz činnosti viesť motorové vozidlá na dobu 12 mesiacov, ktorý začína plynúť dňom nadobudnutia právoplatnosti tohto rozhodnutia. Obvinený je povinný uhradiť trovy konania vo výške 16 €“.

Podľa odôvodnenia rozsudku krajského súdu napadnuté rozhodnutie zrušil podľa § 250j ods. 3 OSP z toho dôvodu, že druhostupňový správny orgán vo svojom rozhodnutí

zmenil výrok prvostupňového rozhodnutia avšak takým spôsobom, že hoci rozhodujúc vo vlastnom mene naformuloval výrok zmeneného rozhodnutia tak, že sa jedná o rozhodnutie okresného dopravného inšpektorátu Okresného riaditeľstva PZ v Dolnom Kubíne. Žalovaný tak nenahradil výrok prvostupňového rozhodnutia svojim vlastným výrokom a nezmenil výrok vo vlastnom mene, ale v mene prvostupňového právneho orgánu, čím založil vadu nezrozumiteľnosti výroku svojho rozhodnutia.

Ako ďalší nedostatok zrušeného správneho rozhodnutia krajský súd uviedol, že na právnu kvalifikáciu priestupku tak, ako ju vo svojich rozhodnutiach uviedli správne orgány sa vyžaduje, aby priestupca uvedený skutok spáchal ako vodič. Preto na uznanie viny žalobcu skutkových podstat priestupkov kladených mu za vinu, bolo potrebné nesporne preukázať skutočnosť, že žalobca bol vodičom vozidla Peugeot 309, ktoré v noci dňa 4.12.2008 zišlo z cesty do priekopy po pravej strane v smere jazdy. Vykonané dokazovanie však takýto skutkový stav jednoznačne nepotvrďuje. Hoci správne orgány vychádzali z tzv. úradných záznamov, ktoré spísali jednotliví príslušníci PZ, ktorí sa nachádzali na mieste činu a vychádzali z nich ako vykonaných dôkazov, tento procesný postup správnych orgánov je podľa krajského súdu nezákonný. Jednotliví príslušníci PZ neboli poučení ako svedkovia, nebola dodržaná zásada ústnosti a právo účastníka priestupkového konania byť prítomným na výsluchu svedkov, príp. im klásť otázky. Preto správne orgány nemohli vychádzať z týchto listín a odvolávať sa na ne pri preukazovaní skutočností, či žalobca bol alebo nebol vodičom predmetného vozidla. Krajský súd zdôraznil, že ďalšie dôkazy, ktoré by mohli takto dôkaznú situáciu posunúť v neprospech žalobcu neboli vykonané. Takými mohli byť napr. odobratie daktyloskopických stôp z volantu inkriminovaného vozidla, keďže žalobca od začiatku, t.j. ešte pred jeho výsluchom tvrdil, že on vodičom vozidla nebol. Ďalším dôkazom, ktorý by mohol napomôcť preukázať skutočnosť, že vodičom bol žalobca mohlo byť vykonanie rekonštrukcie vo vzťahu k možnosti svedka D. vidieť vozidlo S., keď stál na mostíku smerujúcom do závodu a časovú možnosť odchodu D. od vozidla po jeho prezretí vo vzťahu k vzdialenosti automobilu S., keďže tento, podľa jeho výpovede, hneď po odstavení auta a zistení, že na ňom nie je škoda, odišiel k vozidlu žalobcu. Vyššie označené dôkazy však vykonané neboli a preto treba vychádzať z dôkaznej situácie tak, ako vyplýva len z produkovaných dôkazov, na ktoré je možné prihliadnuť, t.j. zo zákonných dôkazov. Z týchto dôkazov nevyplýva, že žalobca bol vodičom uvedeného vozidla. Výsluchy svedkov D. a S. túto skutočnosť nepotvrďujú. Keďže nie je možné vychádzať z úradných záznamov ako zo zákonných dôkazov, nie je možné

potom ani konštatovať, že výpovede svedka M. sú rozporné. Samotné vyjadrenie žalobcu o tom, že nevie kto šoféroval, že nevie ako sa jeho vozidlo na miesto dostalo, a že on náhodne prechádzal pešo okolo tohto incidentu, nie je možné brať ako relevantnú výpoveď, a to z toho dôvodu, že je súčasťou úradného záznamu, na ktorý nie je možné prihliadať a tiež je vzhľadom na to, že uvedené vyjadrenie žalobcu nie je zaprotokolované ako jeho účastnícka výpoveď s riadnym poučením účastníka konania.

Ak teda správne orgány vychádzali z dôkazov, ktoré tvoria obsah administratívneho spisu a vyhodnotili, že na základe týchto dôkazov je preukázané, že žalobca bol vodičom osobného motorového vozidla Peugeot 309, zistený skutkový stav vo vzťahu k tomuto tvrdeniu správnych orgánov je nepostačujúci, v dôsledku čoho bolo potrebné napadnuté rozhodnutie žalovaného zrušiť podľa § 250j ods. 2 písm. c/ OSP.

Rozhodnutie o náhrade trov krajský súd zdôvodnil aplikáciou ustanovenia § 250k ods. 1 OSP s poukazom na úspech žalobcu v konaní.

Proti tomuto rozhodnutiu podal žalovaný v zákonnej lehote odvolanie, v ktorom navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu zmeniť tak, že sa žaloba zamieta.

Ako dôvod na zrušenie rozhodnutia krajského súdu uviedli, že v súvislosti s namietanými úradnými záznamami policajtov je potrebné uviesť, že vo svojich úradných záznamoch policajti uvádzajú konkrétne minulé skutočnosti týkajúce sa predmetu správneho konania a tieto skutočnosti boli potrebné na objasnenie skutočného stavu veci, pričom ich vnímali vlastnými zmyslami.

Vzhľadom na to, že policajti popisovali skutočnosti, ktoré vnímali vlastnými zmyslami a týkali sa predmetu správneho konania, boli potrebné na objasnenie skutočného stavu s prihliadnutím na vyššie uvedenú právnu úpravu a z toho vyplývajúce služobné povinnosti policajtov plniť svedomite úlohy, ktoré sú im uložené ústavou, ústavnými zákonmi a zákonmi a ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi ako aj povinnosťou policajta dbať na česť, vážnosť a dôstojnosť svojej osoby a nepripustiť, aby v súvislosti s činnosťou policajta vznikla osobe bezdôvodná ujma a aby prípadný zásah do práv a slobôd prekročil mieru nevyhnutnú na dosiahnutie účelu sledovaného služobnou činnosťou policajta, ako aj na služobnú prísahu, ktorú je povinný zložiť každý občan Slovenskej republiky pri vzniku

služobného pomeru a možné následné represné konanie zo strany zamestnávateľa vedené voči policajtom, v prípade neplnenia si povinností vyplývajúcich im z ich služobnej činnosti, resp. zanedbania svojich povinností, je možné úradné záznamy policajtov klasifikovať ako relevantné podklady pre rozhodnutie a nedostatok poučenia pred podaním výpovede policajtov zaznamenaných v úradnom zázname, je možné považovať v tomto prípade za zhojený.

Z administratívneho spisu vyplýva, že prvostupňový správny orgán viackrát predvolal na ústne pojednávanie účastníka konania I. M., pričom tento sa tomuto konaniu vyhýbal a neprejavil žiadnu vlastnú iniciatívu na prejednanie priestupku a následne ukončenie konania o priestupku, z ktorého bol dôvodne podozrivý. Prvostupňový správny orgán vykonal ústne pojednávanie v neprítomnosti obvineného z priestupku, potom čo bol I. M. dňa 11.1.2010 riadne predvolaný doručenkou adresovanou do vlastných rúk, ktorú osobne prevzal 2.2.2010 a na ústne pojednávanie stanovené na deň 8.2.2010 sa nedostavil a ani sa včas neospravedlnil. I. M. odfaxoval lekárske potvrdenie 8.2.2010 o 9:42 hod., čo však už bolo po skončení ústneho pojednávania. Keby sa I. M. dostavil na ústne pojednávanie, mohol sa pred vydaním rozhodnutia vyjadriť k podkladom pre rozhodnutie, mohol navrhovať dôkazy na doplnenie dokazovania a klásť svedkom otázky pri ústnom pojednávaní. I. M. však tieto svoje práva nevyužil. Správne orgánu nemôže vyčítať ako vadu konania, že neprihliadol na skutočnosti jemu neznáme, ktoré podľa povahy veci mohol uviesť len účastník konania a tento ich neuviedol. Z toho vyplýva, že nemožno správnym orgánom vytýkať, že nezistili skutočný stav veci, keď účastník konania odmietal akúkoľvek spoluprácu. To značí vykonanie vzájomnej konfrontácie, medzi či už svedkami, alebo službu konajúcimi policajtmi a účastníkom konania I. M.

K tvrdeniu krajského súdu, že dôkazy, ktoré by mohli dôkaznú situáciu posunúť v neprospech žalobcu neboli vykonané (daktyloskopické stopy z volantu) žalovaný uviedol, že je viac ako pravdepodobné, že ak majiteľom vozidla VW Golf je I. M., tak jeho daktyloskopické stopy budú na volante uvedeného vozidla a taktiež ak vozidlo niekedy v minulosti používal jeho synovec I. M., tak na volante budú aj jeho daktyloskopické stopy, rovnako tam budú aj daktyloskopické stopy iných osôb, ktoré vozidlo niekedy v minulosti používali. Zo služobnej činnosti správneho orgánu je známe, že daktyloskopiou nie je možné určiť aktuálnosť, tzv. čerstvosť takýchto stôp, t.j. tieto stopy by nepreukazovali, že M. D. viedol vozidlo v čase o 22:45 hod. dňa 4.12.2008. Porovnateľnú kvalitu ako odtlačky rúk

z volantu vedeného vozidla, by mal aj dôkaz zosnímanie pachovej stopy zo sedadla vodiča predmetného vozidla, pričom kvalitu toho dôkazu by znižovali aj také okolnosti ako je prítomnosť vonného stromčeka, vyliateho alkoholu, resp. inej aromatickej kvapaliny.

K nevykonaniu rekonštrukcie vo vzťahu k možnosti svedka M. D. vidieť vozidlo M. S. je potrebné uviesť, že túto nebolo možné vykonať vzhľadom na to, že účastník konania I. M. so správnym orgánom nespolupracoval a nedostavil sa na žiadny termín stanovený orgánom.

V súvislosti s tvrdením krajského súdu, ktorý zrušil napadnuté rozhodnutie podľa § 250j ods. 3 OSP z toho dôvodu, že prvostupňový správny orgán vo svojom rozhodnutí zmenil výrok prvostupňového rozhodnutia tak, že hoci rozhodujúc vo vlastnom mene naformuloval výrok zmeneného rozhodnutia tak, že sa jedná o rozhodnutie Okresného dopravného inšpektorátu riaditeľstva PZ v Dolnom Kubíne, žalovaný uviedol, že požiadavku určitosti a presnosti výroku treba dôsledne rešpektovať aj pri vydávaní rozhodnutia odvolacieho orgánu najmä v prípadoch, keď rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu sa mení iba z časti a preto, aby účastník konania nemusel práčne porovnávať znenie rozhodnutí správnych orgánov obidvoch stupňov. Žalovaný je toho názoru, že zmena výroku tak, ako je uvedená, nerobí tento výrok nezrozumiteľným, nepreskúmateľným a ani nevykonateľným a teda nemôže mať vplyv na zákonnosť uvedeného rozhodnutia.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 OSP), preskúmal odvolaním napadnuté rozhodnutie krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel jednomyselne k záveru, že odvolaniu žalovaného nemožno priznať úspech. Rozhodol tak na odvolacom pojednávaní dňa 25.1.2012 rozsudkom, ktorý verejne vyhlásil (§ 156 ods. 1, § 214 ods. 1 OSP).

Z administratívneho spisu vyplýva, že správne orgány v priebehu konania vypočuli ako svedkov žalobcu I. M., M. D. a M. S. Ďalej vychádzali zo záznamov príslušníkov PZ, ktorí sa nachádzali na mieste činu a to konkrétne por. I. K., práp. R. H., ppor. J. H., mjr. Mgr. J. T., mjr. Ing. Š. D., npráp. M. V., ktorí spísali o priebehu nehody úradné záznamy. Svedok S. uviedol, že prišiel k žalobcovi, ktorého videl na sedadle vozidla a potom išiel riadiť premávku a stratil havarované vozidlo z dohľadu, po niekoľkých minútach znovu prišiel k autu a pomohol žalobcovi vystúpiť. Z výpovede svedka D. vyplýva, že tento zaviezol žalobcu okolo 23 – 24 hod. domov, pričom ako vodič automobilu žalobcu zašiel na krajinu

odkiaľ ho stiahlo do priekopy na pravej strane cesty. Vystúpil z vozidla a išiel do Oravskej Poruby pre pomoc. I. M. povedal, nech ho počká v aute.

Žalobca bol uznaný vinným z priestupku za to, že dňa 4.12.2008 v čase o 22:45 hod. viedol osobné motorové vozidlo zn. Peugeot 309 ev. č. DK-309 AJ po ceste I. triedy č. 70 v smere od Dolného Kubína do obce Párnica, pričom v obci Istebné v km 11.35 v ostrej pravotočivej zákrute, v dôsledku neprispôsobenia jazdy, stavu a povaha vozovky nezvládol vedenie vozidla, so svojim vozidlom prešiel do protismeru, kde bezprostredne ohrozil vodiča vozidla VW Golf, ev. č. DK-705 AT, ktoré v tom čase viedol vodič M. S. a následne zišiel s vozidlom z cesty do priekopy po pravej strane v smere jazdy. Menovaný bol vyzvaný, aby sa podrobil vyšetreniu na zistenie požitia alkoholu v krvi čo odmietol, ďalej nemal pri sebe doklady potrebné na vedenie a prevádzku vozidla. K zraneniu osôb nedošlo. Týmto svojim konaním žalobca porušil § 3 ods. 2 písm. a/ a c/, § 4 ods. 2 písm. b/, c/ zákona č. 315/1996 Z.z. v znení neskorších predpisov a bol uznaný vinným zo spáchania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. f/, k/, l/ zák. č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení účinnom do 31.1.2009. Podľa § 22 ods. 2 mu bola uložená pokuta 383,- Eur a zákaz činnosti viesť motorové vozidlo po dobu 18 mesiacov. Správny orgán v odôvodnení vychádzal z úradných záznamov ppráp. J. H., mjr. Mgr. J. T., mjr. Ing. Š. D. a npráp. M. V., ako i zo svedeckej výpovede M. D., M. S. i z fotodokumentácie, ktorú vyhotovil npráp. M. V. Svedeckú výpoveď M. D. vyhodnotil ako účelovú s úmyslom pomôcť účastníkovi konania I. M. vyviniť sa z pod obvinenia. Z výpovede M. D. totiž vyplýva, že v čase okolo 23 až 24 hod. dňa 4.12.2008 išiel zaviesť I. M. domov na jeho osobnom motorovom vozidle do obce Zázrivá, pričom z výpovede I. M. vyplýva, že táto skutočnosť sa mala udiť už okolo 22.30 hod. a v čase okolo 22.45 hod., keď prechádzali úsekom cesty pred obcou Istebné zišiel M. D. na krajinu tak, že ich stiahlo do priekopy po pravej strane. Na to M. D. mal vystúpiť z vozidla, zistiť, že na vozidle nebude žiadna škoda a že vozidlo bude stačiť vytiahnuť. Vzhľadom na uvedené sa vybral pre pomoc. Keď odišiel na miesto nehody pristavilo iné vozidlo zo smeru od Párnice, ktoré zastavilo pri pravom okraji cesty v smere svojej jazdy nad vozidlom Peugeot 309. Toto M. D. videl, keď už prechádzal mostíkom v smere k závodu. Takéto správanie M. D. správny orgán charakterizoval tak, že utekal z miesta udalosti, aby ho nikto nevidel. Keďže logickým správaním by bolo, že vzhľadom na to, že vo vozidle sa nachádzali dve dospelé osoby, a to muži, mohli sa pokúsiť toto vozidlo z priekopy vytlačiť, príp. mali požiadať niekoho o pomoc.

V správnom súdnictve preskúmavajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov o zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy (§ 244 ods. 1 OSP).

Správny súd pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu v konkrétnej právnej veci sa v zásade obmedzí na otázku, či vykonané dôkazy, z ktorých správny orgán vychádzal nie sú pochybné, najmä kvôli prameňu, z ktorých pochádzajú, alebo pre porušenie niektorej procesnej zásady správneho konania a ďalej na otázku, či vykonané dôkazy logicky robia vôbec možným skutkový záver, ku ktorému správny orgán dospel. Správny súd pri preskúvaní zákonnosti správneho rozhodnutia a postupu správneho orgánu posudzuje, či správny orgán aplikoval na predmetnú právnu vec relevantný právny predpis.

Podľa § 250i ods. 3 OSP pri preskúvaní zákonnosti a postupu správneho orgánu súd prihliadne len na tie vady konania pred správnym orgánom, ktoré mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Ustanovenie § 250i ods. 3 OSP vyjadruje pravidlo, z ktorého síce vyplýva, že súd preskúmava aj zákonnosť procesného postupu správneho orgánu, avšak prípadná nesúladnosť procesného postupu správneho orgánu so zákonom sa prejaví v rozhodnutí súdu iba vtedy, ak vady procesného postupu mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia ako takého.

Podľa § 47 ods. 3 Správneho poriadku v odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia. Obsahovou náležitosťou rozhodnutia je jeho odôvodnenie. Odôvodnenie má predovšetkým presvedčiť účastníkov o správnosti postupu správneho orgánu a o zákonnosti jeho rozhodnutia, tým sa naplňa jedno zo základných pravidiel konania, aby prijaté rozhodnutia fyzické a právnické osoby viedli k dobrovoľnému plneniu povinností. Ďalšou funkciou je kontrolná funkcia predovšetkým tých orgánov, ktoré budú rozhodnutie prípadne preskúmavať. V odôvodnení rozhodnutia musí správny orgán reagovať na dva okruhy problémov: na skutkové okolnosti a právne posúdenie veci.

Za skutkové okolnosti treba považovať najmä skutočnosti, ktoré boli nepochybne zistené a ich právny význam. Ďalej treba uviesť aké dôkazy boli vykonané, ako ich hodnotí správny orgán, prečo neboli vykonané niektoré navrhované dôkazy a napokon ako sa správny orgán vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov. Právne posúdenie veci znamená, že správny orgán subsumuje zistený skutkový stav pod príslušné ustanovenie hmotnoprávneho predpisu.

Týmito zákonnými ustanoveniami sa žalovaný správny orgán neriadil.

V napadnutom rozhodnutí uviedol iba, že „existujúcimi dôkazmi a vykonaným dokazovaním bolo účastníkovi konania spoľahlivo preukázané spáchanie skutku, ktoré sa mu kladie za vinu. Získané dôkazy sú dôveryhodné, boli získané zákonným spôsobom, navzájom si neodporujú a potvrdzujú skutkový stav veci. Dôkazy tvoriace administratívny spis postačovali správne orgánu na rozhodnutie v merite veci.“

Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nevyplýva, prečo považuje správny orgán skutočnosti predostierané účastníkom konania za nerozhodné, nesprávne alebo inými riadne vykonanými dôkazmi za vyvrátené, podľa ktorej právnej normy rozhodol, akými úvahami sa riadil pri hodnotení dôkazov. V podstate sa dá skonštatovať, že správny orgán sa iba obmedzil na zhrnutie a popis vykonaných dôkazov.

Odvolačí súd sa stotožnil s názorom krajského súdu a dôvodmi, ktorými zrušil napadnuté rozhodnutie podľa § 250j ods. 3 OSP aj z toho dôvodu, že druhostupňový správny orgán vo svojom rozhodnutí zmenil výrok prvostupňového orgánu, avšak takým spôsobom, že rozhodnutie naformuloval tak, že sa jedná o rozhodnutie Okresného dopravného inšpektorátu, Okresného riaditeľstva PZ v Dolnom Kubíne. Žalovaný tak nenahradil výrok rozhodnutia prvostupňového orgánu svojim vlastným výrokom a nezmenil výrok vo vlastnom mene, ale v mene prvostupňového správneho orgánu, čím si založil vecnú príslušnosť prvostupňového správneho orgánu, ktorá mu nepatrí a takto spôsobil vadu nezrozumiteľnosti výroku svojho rozhodnutia.

Odvolačí súd po oboznámení sa s predloženým kompletným spisovým materiálom krajského súdu vrátane administratívneho spisu žalovaného zistil, že dôvody uvádzané odvolateľom nie sú spôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia.

Prvostupňový súd sa posudzovanou vecou dôsledne zaoberal a vo vyššie uvedených záveroch vyvodil správne skutkové aj právne závery, s ktorými sa odvolací súd v zmysle § 219 ods. 2 OSP v celom rozsahu stotožnil.

Za tohto stavu vo veci odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 219 ods. 1 OSP potvrdil.

Na druhej strane je však potrebné uviesť, že Najvyšší súd SR sa nestotožnil so závermi prvostupňového súdu ohľadne požiadavky poučenia jednotlivých príslušníkov PZ ako svedkov v prípade, že správne orgány vychádzali z úradných záznamov, ktoré spísali uvedení príslušníci. Správny orgán ako dôkaz jednoznačne uviedol úradné záznamy uvedených príslušníkov, pričom ich v konaní ani v jednom prípade nekvalifikoval ako svedkov na základe čoho nie je potrebné, aby boli pri použití úradných záznamov uvedené osoby poučení ako svedkovia v správnom konaní.

Ako bolo uvedené vyššie tieto námietky však nie sú spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia z rozhodujúcich vyššie uvedených dôvodov.

O trovách konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 250k ods. 1 OSP tak, že žalovanému, ktorý nemal v konaní úspech náhradu trov konania nepriznal, pričom žalobca si náhradu trov konania neuplatnil.

Poučenie: Proti tomuto rozsudku **n i e** je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 25. januára 2012

JUDr. Jana Henčeková, PhD., v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Andrea Jánošíková